

Образац - 1

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
БАЊА ЛУКА

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ФАКУЛТЕТ:

С. б.	Ф. и. О.	Пол	Врсн. год.	Бр. места
4	БРОЈ	ПОЛОЖАЈ	ВРЕДНОСТ	517

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ

о пријављеним кандидатима за избор (реизбор) наставника у звање ванредног професора за ујсуну научну област Историја права и државе/наставни предмети
Национална историја државе и права и Општа историја државе и права

I. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке:

Одлука Сената Универзитета у Бањој Луци о расписивању конкурса бр. 01/04-2.977/20 од 06.05.2020. године

Ужа научна/умјетничка област:

Историја права и државе

Назив факултета:

Правни факултет

Број кандидата који се бирају

1

Број пријављених кандидата

1

Датум и мјесто објављивања конкурса:

20.05.2020. године, Бања Лука, дневни лист „Глас Српске“

Састав комисије:

а) Проф. др Зоран Мирковић, редовни професор, Правни факултет Универзитета

- у Београду, предсједник
- б) Проф. др Никола Мојовић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, члан
- в) Проф. др Горан Латиновић, ванредни професор, Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци, члан

Пријављени кандидати

Проф. др Здрава Стојановић

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

Први кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Здрава (Мирко и Драгица) Стојановић
Датум и мјесто рођења:	02.01.1963, Лушци Паланка, Сански Мост
Установе у којима је био запослен:	Правни факултет Универзитета у Бањој Луци
Радна мјеста:	Асистент, виши асистент, доцент и ванредни професор на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	/

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Правни факултет Универзитета у Бањој Луци
Звање:	Дипломирани правник
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 1986. година
Просјечна оцјена из цијелог студија:	8, 46
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Правни факултет Универзитета у Београду
Звање:	Магистар правних наука
Мјесто и година завршетка:	Београд, 1991. година
Наслов завршног рада:	„Кривично право Душановог законика византијско право“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Историја државе и права
Просјечна оцјена:	положила једногласно

Докторске студије/докторат:

Назив институције:	Правни факултет Универзитета у Бањој Луци
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бања Лука, 2008. година
Назив докторске дисертације:	„Положај Круне у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца за вријеме важења Видовданског устава“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Историја права и државе
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	-асистент, Правни факултет у Бањој Луци, 1987. година; -виши асистент/магистар, Правни факултет у Бањој Луци, 1991. година; -доцент/доктор, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, 2009. година; -ванредни професор, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, 2014. година

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије посљедњег избора/реизбора

Научна монографија националног значаја (10 бодова)

Здрава Стојановић, *Положај Круне у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца 1921-1929*, Службени гласник Републике Српске, Бања Лука 2014. године, стр. 224.

Оригинални научни рад у научном часопису националног значаја (6 бодова)

Здрава Стојановић, *Кривично право иконоборца*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 1991/92, стр. 205-213;

Здрава Стојановић, *Кривично право средњовјековне Србије од 12. до 14. вијека*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 1993/95, стр. 193-201.

Прегледни научни рад у научном часописи националног значаја (6 бодова)

Здрава Стојановић, *О облику владавине при стварању југословенске државе, 1918. године*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 1996/97, стр. 165-175;

Здрава Стојановић, *Историјско-правни темељи парламентарног система*, Српска правна мисао (Часопис за правну теорију и праксу), 1-4/2001, стр. 359-374;

Здрава Стојановић, *Положај краља у парламентарној монархији на примјеру енглеске уставно-конституционалне праксе*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 26/2002, стр. 307-313;

Здрава Стојановић, *О владајачкој личности краља Александра Карађорђевића*, Зборник Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву, 4/2008, стр.197-206;

Здрава Стојановић, *Традиција парламентаризма у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца*, Безбједност, полиција и грађани, Часопис Министарства унутрашњих послова Републике Српске, Бања Лука 2/2008, стр. 141-147;

Здрава Стојановић, *Питање легитимитета краљевске власти при стварању и уставном конституисању југословенске државе 1918. Године*, Правна ријеч (Часопис за правну теорију и праксу), 17/2008, стр. 67-88;

Здрава Стојановић, *О националном питању по стварању југословенске државе, 1918. године*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, Год. 32, Бр. 31/32, Бања Лука 2010, стр. 247-256;

Здрава Стојановић, *Правне претпоставке парламентарне владе у Краљевини Срба, Хrvата и Словенаца према Видовданском уставу*, Српска правна мисао (Часопис за правну теорију и праксу), Год. 16. Бр. 42-43, Бања Лука 2010, стр. 83-98;

Здрава Стојановић, *О кризи и распаду радикалско-демократске коалиције (1921-1922)*, Српска правна мисао, Год. 17, Бр. 44, Бања Лука 2011, 37-51;

Здрава Стојановић, *Економско-социјална условљеност физиономије политичког система прве југословенске државе* Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, Год. 33, Бр. 33, Бања Лука 2011. стр. 177-188;

Здрава Стојановић, *Уставноправна рјешења законодавне власти у Србији 19. и с почетка 20. вијека*, Годишњак Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву, Год. 3, Бр. 1/2012, стр. 97-113;

Здрава Стојановић, *О правном статусу и овлашћењима Народне скупштине у Србији 1858-1888*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, Год. 35, Бр. 35, Бања Лука 2013, стр. 111-132;

Научни рад на научном скупу међународног значаја, штампан у цјелини (5 бодова)

Здрава Стојановић, *Лична и политичка права и слободе у правном систему Републике Српске*, Зборник радова са научног скупа „Изградња и функционисање правног система Републике Српске“, Бања Лука 1997, стр. 627-637;

Здрава Стојановић, *Кривично право Душановог законика и византијско право*, Зборник радова са научног скупа „Душанов законик-650 година од његовог доношења“, Бања Лука 2000, стр. 361-373;

Здрава Стојановић, *О српској концепцији рјешавања југословенског питања у Првом свјетском рату*, Зборник радова са научног скупа „Први свјетски рат-узроци и посљедице“, Бања Лука 2014, стр. 465-483.

Приказ књиге (1 бод)

Здрава Стојановић; Никола Мојовић, „Судски поступак у римском праву“, Бесједа, Бања Лука 2008.

Радови послије последњег избора/реизбора

Научна књига националног значаја (8 бодова)

Здрава Стојановић, *Српска правна историја*, Глас Српске, Бања Лука 2020, стр. 260

Српска правна историја је књига намијењена студентима права, на самом почетку правних студија, али и широј правничкој читалачкој публици. Ауторов примарни задатак је био да, на што прихватљивији начин, презентује најважнија научна сазнања из српске правне прошлости, неопходна, између остalog, за

успешно савладавање наставне дисциплине с којом се срећу студенти на првој години правних студија. Уопштено гледано, правна историја је правна, али и историјска наука. Јасно је, стога, да је једини исправан пут доласка до потпуног и прецизног разумијевања правне прошлости једног народа посматрање права у историјском контексту, дакле, у времену и простору у ком оно настаје и развије се.

Упознавање читалаца са правном прошлешћу српског народа отпочиње од времена настанка првих јужнословенских, а тиме и првих српских држава у раном средњем вијеку. Један сумаран поглед уназад, тј. на преддржавно уређење Јужних Словена, био је неопходан зарад уочавања и правилног разумијевања коријена првих државноправних установа, као и процеса њихове еволуције током дуговјековног развоја.

Сходно наслову уџбеничког текста, аутор се примарно бавио српском правном традицијом, односно правним системима оних држава које се, по свом оновременом народносном и етничком карактеру, могу сматрати српским државама. У периоду развијеног средњег вијека (XII–XV вијека), то су биле Србија и Босна. Аутор се, како је очекивано, нарочито занимао њиховим изворима права, државном организацијом, гранама права, судовима и судским поступком, те односима државе и цркве.

Развој нововјековне српске државности (отпочиње крајем XVIII и почетком XIX вијека) поклапа се са периодом борбе за ослобођење од власти Османског царства и изградње самосталне државности у Србији и Црној Гори. Како би се, пак, разумјели карактер и путеви те борбе, неопходно је било претходно осврнути се на најважније аспекте живота српског народа под түђинском влашћу. Премда свјестан значаја борбе једног дијела српског народа за своја политичка права и територијалну аутономију у оквиру Хабсбуршке монархије, аутор се, овога пута, ограничио на праћење оног тока изградње нововјековне српске државности који се одиграо на територији под влашћу Османлија.

Конечно, разумијевање српске правне прошлости је било незамисливо без упознавања са државном заједницом у којој се српски народ први пут нашао скупа са другим јужнословенским народима, стичући нова искуства заједничког државноправног живота. То је уједно и посљедњи дио књиге у ком је понајприје изложена кратка предисторија југословенског уједињења, анализирана програмска документа у оквиру рјешавања југословенског питања, укључујући и сам Прводечембарски акт о уједињењу, 1918. године. Уставно-правном развоју Краљевине СХС (Југославије) посвећена је нарочита пажња, као и приказу рада на стварању јединственог правног поретка, уз акцентирање свих горућих проблема с којим се суочила новооснована држава на путу унификације права. Са крахом те прве заједничке југословенске државе завршава се и ауторово посматрање и сагледавање српске правне прошлости.

Оригинални научни рад у научном часопису националног значаја (6 бодова)

Здрава Стојановић, *О концепцијама државног уређења уочи стварања прве Југославије*, Годишњак Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, Год. 38, Бр. 38, Бања Лука 2016, стр. 7-30;

Рад под наведеним насловом представља својеврсни прилог потпунијем и објективнијем разумијевању државноправних проблема насталих у вријеме актуелизовања питања државног уређења будуће југословенске заједнице. Тежиште ауторовог рада је на правнотеоријском сагледавању основних концепција државног уређења пројектованих од стране доминантних носилаца српске и хрватске политике, уочи стварања „прве“ државе југословенских народа. Аутор, притом, полази од тезе да се различита виђења облика државног уређења-српског (унитаристичког) и хрватског (конфедералистичког), не могу правилно разумјети без извјесног, макар и сажетог, осврта на историјско-политичку позадину истих. Чињеница је, наиме, да су у позадини два принципијелно отречна концепта државног уређења стајале, историјом и традицијом утемељене, разлике у идејном наслеђу, идеолошко-политичкој визији и државотворној свјести.

Истрајавајући на једној државноправној (конфедералној) концепцији државног уређења, хрватски политичари су се приклонили идеји стварања југословенске заједнице ношени мишљу о обнови своје државности заснивањем државноправних веза и уређењу државоправних односа путем уговора који склапа суверена хрватска држава. С друге стране, претпостављање унитарног уређења будуће југословенске државе било каквом облику сложене државне организације, било је, прије свега, у функцији оживотворења давнашњег српског националног циља- уједињења свих дијелова српства у једну државну заједницу. Пројектујући југословенску заједницу као унитарну државу, са одређеним степеном децентрализације, државу која би почивала на идеји народног јединства, демократске и парламентарне владавине, доминантни српски политички фактори су вјеровали да ће само такво уређење државе моћи допринијети превазилажењу историјске подвојености српске и хрватске националне идеје , те њиховом стапању са југословенском државном идејом.

У свом закључном разматрању, аутор упућује на сву сложеност и тежину сукоба хрватске концепције југословенске државе као својеврсне југословенске заједнице повезане тек једном тананом и лако раскидивом везом, са идејним наслеђем српске националне и политичке мисли, традиционално одане идеји националне и државне унитаризације. Расправе о државном уређењу на Крфу и у Женеви су то, на врло ујерљив начин, илустровале.

Здрава Стојановић, *Почеци конституционализације судске независности у контексту правне европеизације нововјековне Србије*, Годишњак Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, Год. 39, Бр. 39, Бања Лука 2017, стр. 47-67;

Рад под наведеним насловом представља, не само критичко сагледавање српске уставноправне прошlostи, него и својеврсно казивање о садашњем стању односа, па и о перспективама будућег развоја судске независности као темељног принципа на коме се заснива владавина права. Аутор, наиме, полази од основног става уставноправне науке по којем уставни модел савремене Србије треба нужно почивати на уставном идентитету као споју општих уставних начела и националних уставних вриједности.

Деветнаестовјековна Србија је своју државност развијала и јачала с

погледом на модерне европске узоре. С обзиром да је у нововјековној уставноправној теорији, а затим и у уставној пракси модерних европских држава, исказано високо вредновање судске независности као *conditio sine qua non* правне државе, то је почетак конституционализације у Србији обиљежен настојањем да се судској независности пруже адекватни уставни механизми заштите.

Критичким освртом на обим и садржину формалних механизама заштите судске независности, садржаним у Сретењском и тзв. Турском уставу, аутор настоји преиспитати досадашње оцјене истих, свјестан чињенице да су уставна јемства судске независности само први, премда нужан, корак на путу правне европеизације Србије. За ефективно функционисање поретка, сходно стандардима правне државе, од велике важности је и друштвени амбијент у коме ће се судска независност развијати и штитити, а која подразумијева изграђену социјалну и правну свијест, те политичку и правну културу уопште.

По ауторовим запажањима, српска нововјековна правна традиција, у сегменту судске независности, илуструје сложен и мукотрпан процес прилагођавања једне патријархалне средине модернијем европском окружењу. Изграђивање институција правне државе у вријеме борбе за обнову саме српске државности, успоравало је пут правне европеизације, али га није зауставило. Најављујући европеизацију правосуђа, Сретењски устав је, уз сву своју недосљедност и недореченост, био на висини ондашње европске уставности. До тог закључка аутор је дошао анализом правног обликовања судства, као треће гране власти, али и освртом на нормативна рјешења којима се обезбеђивала заштита људских права. Ипак, номинална модерност Сретењског устава се показала преурањеном са аспекта реалног друштвеног амбијента у коме је требало да се примјењује. Отуда је проистекла и краткоживотност тог првог цјеловитог уставног документа.

С друге стране, по својој форми султанов Хатишериф, а по садржају органски статут једне турске аутономне провинције, тзв. Турски устав, ни номотехнички, ни идејно, није био на висини свог претходника, али је, као реалнији илустратор оновремених прилика, обиљежио уставни развој Србије за читавих тридесет година, што ефективно (1838-1858), што формално (1858-1869). Свеукупношћу својих одредби, „Турски устав“ је поставио солидну правну основу за даљу афирмацију начела законитости и судске независности.

Генерално посматрано, оба уставна документа, која су обиљежила прву половине 19. вијека, потврдила су правило да нити идеално добар устав може створити идеално добро друштво, нити, пак, постоји толико лош устав који би могао спријечити настанак и развитак снага које ће, у одређеном тренутку, успјети да се изборе за бољи устав и боље уставно уређење. Стoga је, закључује аутор, сваки устав нужно оцењивати и према достигнутом степену фактичке уставности.

Здрава Стојановић, *О политичким правима и слободама у Кнежевини и Краљевини Србији-уставни и законски оквири XIX вијека*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Бр. 80, Год. LVII, Ниш 2018, стр. 37-61

С обзиром да уставноправне расправе на тему одабира адекватног уставног

модела не подијежу року трајања, аутор овог рада настоји, с правно-историјске равни посматрања, дати одговарајући допринос тумачењу развоја савремене српске уставности, зарад остваривања тежњи ка стабилном уставном уређењу. Како је сегмент људских права незаобилазан предмет уставног регулисања, својеврсни *sine qua non* остваривања демократског уставног поретка, ауторов аналитички, правно-политички осврт на основне домете и главне тековине нормативног регулисања политичких права и слобода деветнаестовјековне Србије би, у искуственом смислу, могао допријети савременој дрогадњи српског уставног идентитета. Платећи генезу нормирања политичких права и слобода, с тешиштем на сагрђајни и правно-технички аспект, аутор уочава и износи важне карактеристике конституционализације истих.

На пут политичке модернизације, који је подразумијевао и адекватну конституционализацију политичких права и слобода, нововјековна Србија је кренула с погледом на Западну Европу. Но, то значајно „путешествије“ од заосталог турског истока ка развијеној хришћанској Европи, није могло проћи без својеврсних кривина, заобилажења и застоја. Како се, ипак, назад више није могло, а ни хтјело, суочавање једног у основи патријархалног друштва, са изазовима које је нудила слободоумна Европа, било је неминовно.

Ретроспективни поглед на уставну и законску регулативу индивидуалних политичких слобода у периоду који, на оптималан начин, илуструје сву сложеност нормативног уобличавања истих, упућује аутора на неколико важних констатација. Прво, конституционализација политичких права, започета Намјесничким уставом, своју кулминацијону тачку досеже уставном реформом из 1888. године. С обзиром да су оба уставна документа имала „два живота“, односно два периода важења, то се иста, на извјестан начин, могу узети као камени-међаши у уставном развитку тадашње Србије. Друго, садржина и домашај уставног нормирања политичких права, и на њој заснована законска регулатива, вазда су били условљени конкретним друштвеним амбијентом, актуелним распоредом политичких снага, њиховим идеологијама и интересима. Затим, уставни и законски оквири политичких слобода, који су обиљежили посматрани период уставног развоја, су, заправо, рефлексија два уставна концепта. У темељу првог, од 1869. године, стајала је идеологија умјерене либерализације једног политички незрelog, традиционалног друштва. Реструктивним и начелним приступом конституционализацији политичких права, уз подвргавање истих посебној и промјенљivoј интервенцији законодавца, уставотворац је привремено заобишао модерне тековине Западне Европе. У том дијелу се његов став може, по мишљењу аутора, сматрати конзервативним и поред либералног предзнака, али и примјеренијим ондашњим српским приликама. Уставни пак, модел, до ког се дошло уставном реформом од 1888. године, је правни израз финализације трновитог пута политичке модернизације и безрезервног прихваташа западноевропског либералног разумијевања грађанских и политичких права. Извјесно је, међутим, да је уставотворац преузимајући општеприхваћене вриједности модерног конституционализма, имао слуха и за особене српске (не)прилике. Био је то значајан покушај да се Краљевина Србија што више приближи европском идеалу слободе, али уз нужсан, макар и минималан, респект према властитим уставним

тековинама.

Прегледни научни рад у научном часопису националног значаја (6 бодова)

Здрава Стојановић, Прилог разматрању питања одговорне владе на примјеру првог устава југословенске краљевине, Правна ријеч (Часопис за правну теорију и праксу), Бр. 58, Год. XVI, Бања Лука 2019, стр. 119-136.

У оквиру својеврсне правно-теоријске расправе о монархијском парламентаризму, аутор се, у овом раду, фокусира на сам појам парламентарне владе, као политички одговорне владе, и то чини критичким освртом на нормативна рjeшења садржана у Видовданском уставу, првом уставном документу новостворене југословенске државе.

Шта је то што суштински гради појам парламентарне организације државне власти, који су његови састојци (елементи), и да ли међу њима постоје неки који се могу сматрати пресудним по питању постојања, или не, минималних правних претпоставки парламентарне владавине, питања су на која се покушавају дати релевантни одговори. Држечи се слова, али и духа Устава, аутор полази од минималних захтјева при оцјени незаобилазних питања која суштински творе појам парламентарне владе (влада парламентарне већине, уставни инструменти парламентарне контроле владе, краљевске дисолуције, аутономија скупштине и др.). Опредјељење за такав истраживачко приступ мотивисано је уважавањем крајње неповољног и незахвалног социјално-политичког и културолошког амбијента, у којем је парламентарна влада требала бити правно утемељен, а потом и оживотворена.

За одговор на питање да ли је први Устав југословенске краљевине осигурао правне механизме за могућност остварења парламентарне владе, неопходна је била детаљна анализа уставних одредаба о расподјели функција државне власти. При суочавању нормативних рјешења Видовданског устава са оним рјешењима која је нудио узорни модел класичне уставне монархије, утемељен енглеском уставном праксом, акцентиран је значај чињенице изричитог прихваташа парламентарне владе као општебавезног уставног начела, садржаног у чл. I Устава, по чему се исти издваја у односу на већину континенталних устава прављених по енглеском обрасцу, укључујући ту и Устав Краљевине Србије од 1903. године. Иако у теорији не постоји консенсус по питању одређења саме суштине парламентаризма, преовлађујући је став је да исти захтијева, изнад свега, постојање политичке одговорности владе народном представништву. Видовдански устав је неспорно нормирао суштинско обиљежје парламентарног система, с обзиром да је *de lege lata* постојала политичка одговорност владе Народној скупштини, али је она постојала и према краљу. Идеја активног владаоца, који симболизује народно и државно јединство, као и схватање монархијског парламентаризма као система уставне равнотеже власти, навела је уставотворца да остави извјестан омеђен простор и предвиди уставне механизме за активно дјеловање владајачке власти.

У цјелини гледано, како закључује аутор, уставна овлашћења краља су знатно задирала у нормативна овлашћења скупштине, доприносећи извјесном одступању од узорног модела, те слабећи правне претпоставке парламентарне

владе. У крајњем, пак, исходу, она (одступања), колико год су угрожавала принцип парламентарне владе, нису онемогућавала његову реализацију. Да ли ће, и у којој мјери, парламентарни систем, са свим уставним ограничењима, моћи да се реализује у уставној пракси, зависило је много више од реалног социјално-политичког контекста у којем су уставне институције функционисале, односно од ограничења и подвојености (социјално-политичких, националних, културолошких и сл.), с којим се суочила југословенска држава у процесу свог уставног и демократског обликовања.).

Оригинални научни рад на научном скупу међународног значаја (5 бодова)

Здрава Стојановић, *Идејни пројекти (кон)федерализације југословенске краљевине 1918-1939*, Зборник радова са научног скупа „Устав и изазови уставног развоја у сложеним државама“, Бања Лука 2018, стр.189-214.

Без претензија за изношењем свеобухватне анализе проблема везаних за питање политичког организовања „прве“ југословенске државе, аутор, у чланку под наведеним насловом, настоји „бацити“ новије свјетло на један врло важан и сложен сегмент државноправног организовања исте. Пратећи развојну линију главних идејних концепција сложене државне организације истицаних, мање више *implicite*, већ у вријеме стварања државе, аутор се, с нарочитом пажњом, бави периодом њеног уставног обликовања, али и временом у коме „федералистички обојени“ приједлози прерастају у континуиране, експлицитне захтјеве за преуређењем, унитаристички организоване Краљевине.

Свој истраживачки оглед аутор завршава са 1939. годином, када и отпочиње радикална изmjена важећег Устава, напуштањем југословенског унитарног државног устројства. При свему томе, настоје се дати одговори на нека важна питања иманентна самом појму федерализма, конфедерализма, реалне уније, као сложених облика државног уређења, управо на примјеру прве југословенске заједнице.

Као тежишно, намеће се питање формалне квалификације државног уређења понуђеног од стране његових главних носилаца и протагониста, хrvatske интелигенције, у вријеме рада на уставном дефинисању тек створене државе, односно Хrvatske сељачке странке која, поводом захтјева за темељно реорганизовање државе, прераста у национално хомогенизован хrvatski покрет. Аутор, притом, полази од чињенице да је у оновременој перцепцији ширих слојева друштва, па и у интелектуалним и политичким круговима, владало погрешно увјерење да се хrvatsko грађанство залагало превасходно за федерализам, с обзиром на склоност поистовjeђивања сваког сложеног типа државе управо са федерализмом. Не заobilazeći ни питање суштине пројектованих модела државног уређења, аутор, осим правне, консултује и друштвено-политичку компоненту истих. Примјерено наведеном, опредјељење за правно-политички приступ истраживачком проблему је био једино могућ и научно оправдан.

Како показује правно-политичко сагледавање идејних пројеката (кон)федерализације југословенске краљевине, императивни циљ доминантних носилаца и протагониста истих је државноправно обезбеђивање хrvatske националне и државне индивидуалности у ширем државноправном оквиру

југословенске заједнице. У позадини свих пројектованих модела, понуђених уочи и по стварању заједничке државе, стајала је хрватска национална идеја са, историјски баштињеном и правнотеоријски концептираном, конструкцијом континуитета хрватске државности. Како је само уговорно заснивање и измјена државноправних веза, као и уговорно уређење државноправних односа, гарантовало очување суверености, као појмовног обиљежја хрватске државности, то је, правнотеоријски посматрано, конфедерално уређење југословенске државе на оптималан начин задовољавало крајње хрватске националне циљеве у оквиру југословенске заједнице. Ипак, у повременом лавирању између максималног и минималног државноправног програма, сходно условима које је наметала политичка реалност, водећи представници хрватске грађанске политike су, у идејном смислу, допуштали и федерализам, као државноправни израз минималних политичких могућности, испод којих се није смјело ићи при постављању захтијева за државно уређење, односно преуређење унитаристичке краљевине.

Конфедерација је, примјеђује аутор, у већој или мањој мјери, претпостављана федералистичкој државној организацији, при чему је идеја реалне уније, по аустроугарском моделу, била примарна. Дакле, ријеч је о визији слободне и самосталне Хрватске у својеврсном државном савезу са Србијом, при чему би судионици заједнице располагали правом самосталног одређивања властите надлежности, преносећи на заједницу само један њен дио (спољни послови, одбрана и др. послови од битне важности за функционисање целине).

Уредба о Бановини Хрватској је, на извјестан начин, трасирала пут ка конфедерализацији југословенске краљевине. Да је, којим случајем, конфедерација успјела зајсивјети, била би то, по свему судећи, само једна „заједница на отказ“, закључује аутор.

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 37

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора
Др Здрава Стојановић се, у оквиру вишегодишње образовне дјелатности на Правном факултету у Бањој Луци, усавршавала као предавач и педагог. Склоност ка образовном и педагошком раду је потврдила у склопу извођења часова предавања и вјежби на Катедри за римско право и историју права и државе/наставни предмети Национална историја државе и права и Општа историја државе и права

Други облици међународне сарадње (конференције, скупови...) 3 бода

Научни скуп међународног значаја „Изградња и функционисање правног система Републике Српске“, одржан (реферат), Бања Лука, 19. и 20. јуни 1997. Године

Научни скуп међународног значаја „Душанов законик-650 година од његовог доношења“ (реферат), Бања Лука, 22. 12.1999. године

Научни скуп међународног значаја „Први свјетски рат-узроци и посљедице“ (реферат), Бања Лука 30. и 31. мај 2014. године

Чланство у Комисији за оцјену и одбрану магистарског рада (2 бода)

Рјешењем Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Универзитета у Бањој Луци, др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за оцјену магистарског рада „Иформисање и пропаганда у Босанској Крајини 1929-1953“;

Одлуком Наставно-научног вијећа Факултета политичких наука Универзитета у Бањој Луци, др Здрава Стојановић је именована за оцјену и одбрану завршног рада на другом циклусу студијског програма Политикологија (мастер студије) под називом „Основне карактеристике спољне и безбједносне политике Европске уније“.

Образовна дјелатност послије последњег избора/реизбора

Др Здрава Стојановић је током овог периода, у звању ванредног професора на Правном факултету у Бањој Луци, изводила наставу (предавања и вјежбе) из наставних предмета Национална историја државе и права и Општа историја државе и права која је подразумијевала и све друге облике образовне дјелатности и рада са студентима (консултације, менторства при изради семинарских радова и реферата студената, колоквијуми и др.)

Други облици међународне сарадње (конференције, скупови...) 3 бода

Научни скуп међународног значаја „Устав и изазови уставног развоја у сложеним државама“ (реферат), одржан 4. новембра 2017. године, на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци;

Научни скуп међународног значаја „Крај Првог свјетског рата и настанак југословенске државе“ (реферат), одржан 30. и 31. октобра 2018. године, у Бања Луцу (у организацији АНУРС-е);

Октобарски правнички дани, међународно савјетовање „Изградња и функционисање правног система“ (реферат). Удружење правника Републике Српске и Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, Бања Лука 2019. године

Чланство у комисији за одбрану рада на другом циклусу студија (2 бода)

Рјешењем Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Универзитета у Бањој Луци (бр. 07/1.557/15 од 16.03.2015. године) др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за одбрану магистарског рада под насловом „Иформисање и пропаганда у Босанској Крајини 1929-1953“ (кандидаткиње Маријане Тодоровић);

Рјешењем Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Универзитета у Бањој Луци (бр. 07/1.885/19 од 28.05.2019. године), др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за одбрану мастер рада под насловом „Идеологија Котроманића“ (кандидата Дејана Дошлића)

Вредновање наставничких способности за наставнике и сараднике који су изводили предавања на Универзитету у Бањој Луци (чл. 25 Правилника)

Према анкетама, извршеним за период 2017-2019. године, Здрава Стојановић има укупну просјечну оцјену 4.65 за наставни предмет Национална историја државе и

права, и укупну просјечну оцјену 4.57 за наставни предмет Општа историја државе и права, што износи 10 бодова

Национална историја државе и права:

Анкета-љетни семестар 2017/18 (предавања) укупна просјечна оцјена 4.54

Анкета-љетни семестар 2017/18 (вјежбе) укупна просјечна оцјена 4.81

Анкета-љетни семестар 2018/19 (предавања) укупна просјечна оцјена 4.54

Анкета-љетни семестар 2018/19 (вјежбе) укупна просјечна оцјена 4.71

Општа историја државе и права:

Анкета-зимски семестар 2017/18 (предавања) укупна просјечна оцјена 4.62

Анкета-зимски семестар 2017/18 (вјежбе) укупна просјечна оцјена 4.22

Анкета-зимски семестар 2018/19 (предавања) укупна просјечна оцјена 4.91

Анкета-зимски семестар 2018/19 (вјежбе) укупна просјечна оцјена 4.55

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 23

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора

Др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за избор сарадника-асистента на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци и Комисије за писање извјештаја за избор у звање сарадника –вишег асистента за ужу научну област Римско право и Историја права и државе

Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, који је издавач научних и стручних часописа „Годишњак Правног факултета“ и „Српска правна мисао“, повјерио је др др Здрави Стојановић на рецензију научне радове (чланке) објављене у наведеним часописима;

Одлуком Предсједништва АНУРС-а, именована је за члана Припремног одбора поводом организовања међународног научног скупа „Први свјетски рат-узроци и посљедице“, одржаног у Бањој Луци, 30. и 31. маја 2014. године;

Током назначеног периода, именована је за члана Комисије за организовање и провођење припремног семинара за полагање квалификационог испита, као и Комисије за организовање квалификационог испита за упис на Правни факултет Универзитета у Бањој Луци

Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)

Остале професионалне активности на Универзитету и ван Универзитета које доприносе повећању угледа Универзитета у Бањој Луци (2 бода)

Одлуком Сената Универзитета у Бањој Луци (бр. 02/04-3.3376-11/19 од 26.12.2019), др Здрава Стојановић је именована за шефа Катедре за римско право и историју права и државе на Правном факултету у Бањој Луци;

Одлуком декана Правног факултета Универзитета у Бањој Луци (бр. 951/17. од 19.09.2017. године), др Здрава Стојановић је именована за руководиоца Алумни клуба Правног Факултета у Бањој Луци и један је од координатора Алумни центра Универзитета у Бањој Луци;

Одлуком Научно-наставног вијећа Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, (бр. 12/3.1280-XI-10/18. од 14.12.2018. године), др Здрава Стојановић је именована за предсједника Комисије за провођење поступка еквиваленције раније стечених звања, поступка вредновања високошколских исправа и за потребе наставка школовања на Универзитету у Бањој Луци;

Одлуком Научно-наставног вијећа Правног факултета Универзитета у Бањој Луци (бр. 12/3.252-II-5д/19 од 21.03. 2019. године) др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за писање извјештаја за избор у звање сарадника-асистента, за уже научне области Римско право и Историја права и државе;

Одлуком Научно-наставног вијећа Правног факултета у Бањој Луци (бр. 12/3.985-VII-3/19. од 23.10.2019. године) др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за писање извјештаја за избор у звање наставника, за ужу научну област Римско право и Историја права и државе;

Одлуком Наставно-научног вијећа Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву (бр. 1654/17 од 14.09. 2017. године) др Здрава Стојановић је именована за члана Комисије за оцјену научне заснованости и подобности теме докторске дисертације „Римско-правна традиција и касносредњовјековни дубровачки нотаријат“ кандидата мр Мирјане Пупић;

Др Здрава Стојановић је вишегодишњи члан Комисије за провођење припремног семинара и организовање квалификационог испита за упис на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци;

Одлуком предсједника АНУРС-а, од 20. јуна 2019 године (бр. 01-221-2/19), др Здрава Стојановић је именована за члана Организационог одбора научног скупа „Версајски споразум-100 година послије.“

УКУПАН БРОЈ БОДОВА 16

УКУПАН ЗБИР БОДОВА: (научна, образовна и стручна дјелатност) 76

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

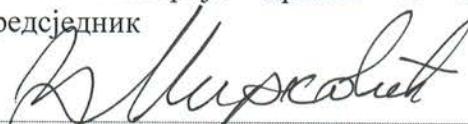
Комисија је размотрила пријаву проф. др Здрава Стојановић која се као једини кандидат јавила на расписани конкурс за избор наставника за ужу научну област **Историја права и државе**.

На основу достављених података о научном и стручном раду кандидаткиње др Здраве Стојановић и њеног досадашњег педагошког ангажовања, као и на основу услова према Закону о високом образовању, Комисија је утврдила да су у потпуности испуњени сви услови за поновни избор кандидаткиње др Здраве Стојановић у звање ванредног професора и предлаже Наставно-научном вијећу Правног факултета Универзитета у Бањој Луци да донесе одлуку и Сенату Универзитета у Бањој Луци упути приједлог да се др Здрава Стојановић **поново изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Историја права и државе**.

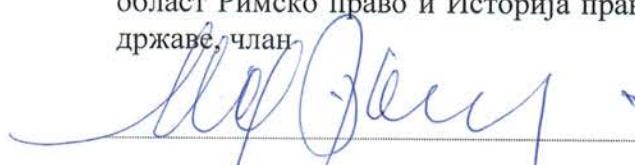
У Бањој Луци, 30.6.2020. године

Потпис чланова комисије

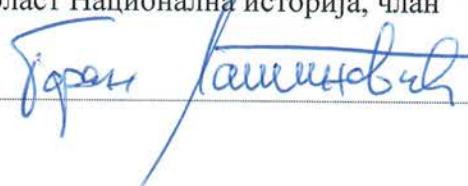
Проф. др Зоран Мирковић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, ужа научна област Историја државе и права, предсједник

Проф. др Никола Мојовић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, ужа научна област Римско право и Историја права и државе, члан

Проф. др Горан Латиновић, ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Бањој Луци, ужа научна област Национална историја, члан

IV. ИЗДВОЈЕНО ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

(Образложење члан(ов)а Комисије о разлозима издавања закључног мишљења.)

У Бањој Луци, дд.мм.20гг.године

Потпис чланова комисије са издвојеним
закључним мишљењем

1.

2.
